

Neděle 5.1.2014 – O světle

„V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle...“ (Jan 1.kapitola)

Když se mluví o Slovu – Kristu jako o světle, mívá se tím obvykle, že díky Kristu poznáváme Boží tajemství, která do jeho příchodu byla skryta a Kristus je zjevil – osvětlil. To je pohled teologa.

Zajímavý může být ale i pohled fyzika. Ten by mohl říci: Světlo je záření o různých vlnových délkách. Některé jeho vlnové délky vidíme jako barvy, jiné, kterým říkáme infračervené, cítíme jako teplo a třetí - ultrafialové ani nevidíme, ani necítíme, ale časem se na nás projeví opálením.

A s působením Krista na naše životy je to podobné.

Někdy ho vidíme hned – například rodina, která usiluje o život z víry, žije podle svědomí a Desatera a daří se jí to, vyzařuje kolem sebe viditelné světlo pokoje, radosti a naděje.

Jindy Boží působení přímo zrakem nevidíme, ale cítíme určité teplo, je nám dobře, když se vyzpovídáme (někdy možná i horko než se vyzpovídáme :), když se v modlitbě ztišíme a odevzdáme Bohu, prožijeme hezkou mši svatou. Obrat, který toto Boží působení vystihuje, říká, že takové chvíle „zahřejí u srdce“.

A pak je tu Boží působení, které není vidět, ani slyšet, ale projeví se časem. Jako se lidé vystavují slunci na pláži, aby měli krásná těla, věřící se vystavují Kristu například při adoraci, aby měli krásné duše. Při zdánlivém „nicnedělání“ se rodí krása. A to díky světlu, které na nás dopadá, i když ho přímo nevidíme ani necítíme. Nebo jsou lidé, kteří jsou od Boha vzdálení, ale protože se za ně někdo modlí, jsou vystaveni působení Boží milosti a požehnání. A to na ně dopadá a postupně je proměňuje.

Toto Boží světlo, které proměňuje člověka s jeho nesmrtelnou duší, můžeme nazvat jedním dobře známým slovem. Napadne nás, které to je? Láska.

Jako je zdrojem světla slunce, je zdrojem lásky Bůh.

Jako slunce svítí na dobré i zlé, i Boží láska provází spravedlivé i nespravedlivé.

Ve světě je potřeba občas na někoho posvítit – věnovat mu větší péči a pozornost, aby správně dozrál. Pokud chceme někam nasměrovat sluneční paprsky – můžeme tím směrem nastavit zrcadlo.

I v duchovním životě je potřeba často někomu pomoci. Nasměrovat na něho intenzivní působení Boží milosti. A zrcadlem, které nám k tomu slouží, je modlitba. Soukromá i společná. Čím víc lidí se modlí, tím víc zrcadel směřuje světlo do života potřebného člověka.

Bez světla by pozemský život zanikl. A bez Boží lásky také. Je proto dobré vážit si těchto darů a užívat je k prospěchu těla i duše.

Na začátku jsme si řekli, že světlo má tři důležité oblasti – infračervenou, která hřeje, ultrafialovou, které opaluje a dává krásu, a viditelné spektrum, které nám pomáhá vnímat svět jako barevný a krásný.

Stejně je tomu s Božím světlem – s Boží láskou. Má oblast, která zahřívá srdce, oblast, která nám dává krásu, i oblast, která odhaluje a zjevuje Boží velikost skrze naše životy celému světu.

Kéž nám žádná část světla nikdy neschází. Amen.